Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 18 Duben 2006 04:00

(rozhovor s písničkářem Petrem Rímským o společném projektu s Petrem Kocmanem a Jiřím Vondráčkem a nejen o něm)

Před nedávnem jsem seděl na křtu nové desky Věry Martinové Věřím svým snům u stolu s Petrem Rímským.

Petr Rímský v době, kdy na Portu chodilo tolik lidí jako kdysi na derby Sparta - Slávia vyhrál v roce 1986 a 1988 autorské Porty s písněmi *Blues o hvězdě* a *Křídla a kopyta*.

Petr Rímský má nezaměnitelný a hluboký hlas - při zpěvu, ale při rozhovoru. Je nejen písničkářem, ale i pedagogem, který pořádá Letní kytarové školy a vydal řadu hudebních publikací. V roce 1997 vydal i soubor krátkých humorných úvah ***Ze života muzikantského***. Petr Rímský toho měl a má na "svědomí" hodně a výčet jeho aktivit by byl možná delší než rozhovor.

Když jsme se ve smíchovské hospodě Back Doors, kde se křest odehrával loučili, pozval mě Petr na 20. dubna 2006 do Mlejna (tento čtvrtek pozn. redakce), kdy se rozjede velmi zajímavý projekt. Jde o společné vystoupení **Petra Rímského** s **Petrem Kocmanem** a **Jiřím Vondráčkem** .
Pozvání jsem přijal a po pár dnech jsme se s Petrem sešli, abychom si v klidu o všem mohli pohovořit. Tak tady je část našeho téměř dvouhodinového povídání:

Petře, kdo měl ten nápad, dát vás tři dohromady?

Já. Začalo to na Portě, když jsem si zrovna nemohl vzpomenout co bych zahrál, tak jsem dal nějakou improvizaci. Začal jsem hrát, co mě napadlo, a přidali se ke mě muzikanti, kteří šli zrovna okolo

Petr Rímský (vpravo) na večírku po koncertě v Českém Krumlově

foto: Daniela Kmoníčková ©

. Pak jsme v tom pokračovali i s Jirkou Vondráčkem a Petrem Kocmanem, někdy i celá porota Porty. Mně se to zalíbilo, protože miluju improvizaci. Říkal jsem si, že by bylo hezký, kdybychom se občas sešli. Ne jako kapela, ale jako tři lidi, kteří se respektují, mají se rádi a zajímá je, co dělá ten druhý. To je mimochodem zrovna je věc, kterou dneska - mám ten pocit - u "mlaďochů" trochu postrádám. Ale to jsem Ti hned odbočil.

Jen odbočuj...

Mně se zdá, že ta naše generace na Portě běhala z jednoho koncertu na druhej a když jsme zrovna sami nehráli, zajímalo nás, co dělají ti druzí. Dneska mám pocit, že oni odehrají to své a jsou pryč. Někam se uzavřou. Možná do sebe. (Smích). Ale třeba se mi to jen zdá.

Já mám někdy pocit, zejména z nižších soutěží než je třeba Porta, že kapely, které zrovna neuspějí, jsou dost urážlivé a nejsou dost kamarádské. Neříkám, že se tak chovají všichni a nemyslím si, že folkový žánr je svatý, ale nemáš někdy podobný pocit, že mladí chtějí moc rychle dopředu?

Možná. Třeba za to můžeme trochu i my nebo ta naše podivná doba. Tehdy když člověk vyhrál takovou soutěž, tak mu to otevřelo někam dveře a vědělo se o něm, chodilo víc lidí, protože nebylo tolik jiných lákadel. Celá doba byla samozřejmě nějaká nezdravá a my jsme z toho svým způsobem těžili, ale všimni si, že těm objevivším se osobnostem bylo spíš třicet, než sedmnáct. Dneska mají muzikanti možná představu, že to půjde taky takhle rychle, a "vono ne a ne a ne"... Dneska už je to ještě víc pěkně stupínek za stupínkem. Ty raketové starty a zejména v tomhle žánru myslím moc nejsou. A přitom je tolik možností, jak dát o sobě vědět.

Problém je, když takovej raketovém start občas je. Nechci nikoho jmenovat, nevím, zda to sleduješ?

Zajímá mě to. Moc. Ale taky Ti teď nebudu říkat jména. Myslím to obecně. Jsou věci, které mě zaujaly, jiné méně. Často ale postrádám to amatérské nadšení a cítím ty prachy. Touhu po nich. Když budeš mít jako koníčka lyžování, musíš si koupit výbavu, dojet do hor, zaplatit si vleky,

ubytování - vše za své. A máš radost, když Ti to jde. V muzice leckdo po pár hraních čeká, kolik za to dostane.

Máš čas sledovat mladou folkovou scénu?

Nejvíc toho vidím na Portě, protože tam jsem se stal inventářem. Sedím v porotě a tím pádem vidím všechno, co se dostane do Jihlavy. Což není zdaleka vše. Nevím, jestli to, co se tam dostalo je nejlepší Je to zajímavý, je to pěkný. Mně se na tom líbí, jak oni mají dneska možnosti trošku jiný než jsme měli my, například nástroje, který my jsme neměli.
Je to fajn, i když občas mi chybí nějaká opravdu výrazná osobnost. V porevolučním období psalo a říkalo, že folk je mrtev, protože ztratil své společenské opodstatnění a podobně. Vždycky mi připadalo, že je to naprostá kravina. Každý jsme sice někdy něco někam schovali do textu nebo někdy něco plácli, ale ta tvorba nebyla o tom, za každou cenu se prát s bolševikem a být v odboji nebo něco takového. Ty písničky byly o lásce, o čundru, o světě, jak ho kdo vnímal a uměl popsat, podle toho, kdo se čím zabýval. A po těch letech jsem nabyl pocit, že jestli měl folk trochu potíže, tak že to bylo období chudší na ty osobnosti. V těch osmdesátých létech nebo i dřív se objevily ve všech žánrech nesmírně výrazné osobnosti a ty fungují do dneška.

Možnosti jsou jistě lepší, ale v čem myslíš, že je úbytek osobností?

Nevím, neumím ti na to odpovědět. Možná je to náhodou, možná jsou, ale neobjevují se, možná je tisíc jiných možností seberealizace. Možná někde jsou geniální básnicí, ale my o nich bohužel nevíme. Možná je jako diváci pořádně nehledáme, protože nás rozptyluje tisíc jiných dostupnějších způsobů, jak trávit čas.

Vrátím se ke společnému hudebnímu projektu, abychom od něj neutíkali. Jak je ten projekt koncipovaný? Hraní dohromady, občas každý zvlášť?Jsou tam písničky složený jen pro tenhle projekt?

Vycházeli jsme z toho, co každý z nás hraje, jak z repertoárů svých, někdy i historických - někdy i hysterických věcí (smích), tak z věcí, které v těch našich repertoárech třeba ani nebyly ale rádi je hrajeme. Když má někdo chuť a je dobrá nálada, třeba příjemný, kde je pár fajn lidí. Tam se často hrají věci, které by člověk na koncertě normálně nehrál, ale my jsme si řekli a

proč ne? Mělo by to být takové příjemné posezení s písničkami. A protože se nám navzájem líbí to, co dělají kolegové, tak se k tomu navzájem doplňujeme v nástrojích či vokálech. Žánry - nežánry. Myslím, že časem vzniknou i nějaké nové písničky, nějaké inspirativní zárodky už jsou.

To znamená, že diváci uslyší něco, co třeba od vás ještě nikdy neslyšeli?

No samozřejmě. Něco z toho od nás ještě neslyšeli, protože to běžně nehrajeme, něco naopak důvěrně znají, ale bude to mít jinou podobu.

První koncert bude 20. dubna ve Mlejně. Budou ještě další?

Teď je to ve fázi rozjednaných koncertů. Je to trošku - nebo spíš dost - omezeno tím, že každém má ještě další aktivity. Petr hraje se svým Petr Kocman Bandem a občas vyjedou i s Greenhornama. Jirka dělá Hyde Park na Óčku a tak dále, stará se o Svaz autorů a interpretů, já chystám konečně svoji desku atd. Spíš to bude vzácnost.

Počítáte s nějakými hosty?

Počítáme. Máme takovou představu, že bychom k sobě občas přibrali někoho třeba právě z těch, kdo se nám líbili na Portě, nebo někoho jiného zajímavého.

Bude z koncertů nějaká live nahrávka?

To je zatím je to předčasné, ale není to vyloučené. Až si to trochu sedne. Přece jen je to z části improvizace, což nás baví. My jsme moc rádi, že jsme našli nějaké časy a že nám to spolu funguje. Vždycky se sejdeme u Vondráčků, začneme hrát a Jirka říká: *"Poslouchej, tys to minule hrál jinak, ne?"* A
Petr mu na to řekne:
"To sis ještě nevšiml, že to hraje pokaždé jinak?"
(smích). Nahrávku zatím chystáme u Jirky ve studiu. Tři písničky, takový vzorek. Pro rádia.

Nebo že by singl, či triangl? (smích).

Jste každý úplně jiný, ale o to víc se na koncert těším. Byla to velká práce s přípravou?

Já myslím, že to není ani nějaká těžká práce a není to ani o tom, že bychom se museli nějak moc krotit a přizpůsobovat. Spíš je to ukázka toho, že jakožto takoví starší chlápci - Petr je sice mladší, ale dostatečně zkušený a chytrý - víme, že nějaká hra na

Petr Rímský v Balbínce společně s Mrakoplašem

foto: Martin Kalenda ©

čistotu žánrů je nesmysl, nám se líbí všelicos. Ostatně zrovna Petr Kocman prosazuje, že *"Cou ntry je všechno, co si mi líbí"*
. Byl jsem se podívat na jeho hraní a on tam klidně do toho typického country lidu rval ZZ Top. A to bylo panečku country? A tak je to taky v pořádku. Nemáme problém, že někdo je příliš "folk" a někdo příliš "country".

A jaké jsou tvé osobní plány písničkáře?

Já jsem i v tomhle volném sdružení za písničkáře. Tam jsme vlastně všichni za písničkáře, ale navzájem si "přihráváme" a "přizpíváváme"...

Přizpíváváte?

No jasně, to bude taky zajímavé, protože mě ti chlapíci nutí zpívat docela vysoko, než jak jsem zvyklý hlavně. Prý abychom měli hlasy blíž k sobě. Asi na ně pochystám nějakou pořádně basovou písničku?

No to ne, Petr to je "Denver".

Ano, Petr to je "Denver" a Jirka taky. Ale já jsem "bručoun".

Nedopověděl jsi ty plány...

Poslední rok začal zase hrát. Nejčastěji jsem hrál jako host s Bokomarou. Ještě předtím jsem jezdil s Věrou Martinovou a už to mě tak nějak nakoplo, že bych měl něco dělat. Chtěl jsem si ověřit, jestli to umím, jak to umím, jestli to někoho zajímá, ale taky to, že se na to hraní dívám jinak, než kdysi. A protože se mi zdá, že je to fajn, dal jsem se do toho. Dokonce už je i hodně rozepsáno a něco malilinko i dokončeno, jak už to bývá. Při tom všem jsem zjistil, že jsem z té dávné doby poztrácel spoustu materiálu, takže sháním své vlastní staré písničky, což je legrace. Nikdy jsem nebyl dobrým archivářem svých snah. Ale před časem jsem dal výzvu na své stránky (http://www.rimsky.cz/) a už jsem dostal dvě nahrávky svých koncertů z osmdesátých let. To jsem čuměl. Jsou tam samozřejmě věci, které už hrát nebudu, ale některé možná ano. No a protože za ten rok po mně na každým hraní chtěli cédéčko, které jsem neudělal, jen jsem některé své písničky někde "rozfrcal" po různých společných nahrávkách a pak už jsem ani dál nehrál, tak jsem ani to cédéčko ani neudělal. Tak až teď konečně připravuji svou vlastní desku.

Bude to demo nebo "regulérní" cédéčko?

Regulérní cédéčko, které má pro mě ještě pár nejasných věcí.

V jakém je to stádiu, začínáš?

Už jsem začal?

Kde ho vydáš?

To jsem ještě neřešil, spíš jsem řešil, jak to udělat, abych na to měl klid a tak?

Zase trošku odbočím. Jsi písničkář. Myslíš, že písničkáři mají budoucnost? Přinesou v této době lidem něco, co ještě třeba nepřinesli? Ono to takzvané svědomí národa podle mě už není. Jaký máš na to názor?

Jak jsem říkal, chtěl jsem si ověřit, zda to co chci dělat, mě bude bavit, ale hlavně jestli to bude bavit lidi. Jestli není úplně jiná doba. A zjistil jsem při tom, že sám sebe zdaleka neberu tak vážně, jako když jsme - přecházím do množného?, nebyl jsem sám, měli ten naivní a opojný pocit, že jsme právě spasili svět a celá revoluce byla především zásluhou písničkářů, herců, studentů, či dosaď si koho chceš. Ale hlavně jsem si vzpomněl na to, co říkal táta (režisér), který si asi byl vědom toho, že nebudeme mít nikdy v divadle tři sta režisérů, ale "normální" lidi, a že každý z nich by měl mít pocit, že měl nějaký zážitek. Tak myslím, že je to je podobné a je na to na písničkářích. Neumím ti říct, zda písničkáři obecně mají budoucnost, ale jestli budou takoví, aby zaujali, myslím, že mají budoucnost vždycky.

Když si povídám s představiteli mladší písničkářské generace, tak se jich ptám, co jim dneska říkají slavná jména jako Jarda Hutka nebo Vlasta Třešňák? Oni často řeknou, ano my k nim máme úctu, ale ono nás to už nějak neoslovuje. Myslíš, že je chyba v těch mladých nebo v těch starých?

Těžko říct. Nás zajímalo to, co už tu bylo před námi. A budu-li jmenovat alespoň "své" největší, například Voskovce, Wericha a Ježka, nebo Suchého a Šlitra, oslovovalo a oslovuje nás to dodneška. No, možná jsou ještě nabubřelejší než my, já nevím (Smích). A já rád něco z toho hrávám. Ono je asi podstatnější, jestli to zaujme diváka (a pokud možno to není úplně blbé?). A když vidím, že se "mlaďoši a mlaďošky", kterým je sedmnáct, baví a vůbec jim nevadí, že tobě je přes padesát nebo ještě víc, tak je to myslím asi jedno, za které jsi doby nebo generace. Jsem optimista a myslím, že i oni - alespoň někteří - objeví kouzlo zapomínaného. Je to zákonité, protože to oficiální mediální je už z principu jejich věku musí "nebavit". Pamatuješ, jak jsme "plivali na popíky" a později je objevovali?

Oslovil tě někdo z mladší generace písničkářů?

Jednou jsem viděl celý koncert Martiny Trchové, když křtila desku. Zaujalo mě, že to

nepotřebovalo být podbízivé. Po celou dobu tam byly šansóny, žádná sranda za každou cenu. A lidi to berou. Tak proč nadávat na dobu, komerci či na co. Ještě na bolševika bychom mohli, furt je jich dost?

Tak ti moc děkuju za povídání a ať vám to všem třem ve Mlejně i po něm vyjde